

ZALÁN TIBOR

Papírváros

EGY LASSÚDAD REGÉNY ÚJABB FEJEZETE

Havazni kezdett, halkán és visszavonhatatlanul, a ritkás pelyhek rá-rálibbentek az ablakra, egy pillanatra megkapaszkodtak az üvegen, azután vagy megcsúsztak, és a lepergett festékelésű gittelésen végezték, vagy rögtön elolvadtak, hideg égi csóknymattá változtak, elhomályosították az ablakon túli két hatalmas vörös templomtorony rajzolatát, dús kékbe vésett aranytoronyok közé szegezték a napot, mondta egyszer az a lány, akit végül egy költő vett helyette feleségül, erről a mondatáról sokat töprengett később, már hogy olyan tornyokat kellene építenie, amelyek állandóan dús kék égbe lennének vésve, ehhez leginkább eget kellene építeni, egy új eget, vagy a régit átépíteni az egyre megszokottabbá váló fakó kékeszürkéből dús kékbe, és az már régi tapasztalata, hogy ilyenkor nem elég egy átfestést megrendelni az Istentől, a téren sietősebbre fogták az emberek a léptüket, amiben nem volt egyébként túl sok logika, hiszen nem eső cseperészett, hanem hó szállingózott, ebben a szóban, szállingózott, benne volt az ártatlanságon kívül egy nagy adag linkség is, ahogy az a sok kis fehérség az egyetlen nagy kékségből kiválik, és az ablak előtt mórlikál, táncol, játssza a telet, télnak persze már lennie kell, december utolsó napja van, ilyenkor, régen, amikor még gyerek volt, javában állt a földön a hó, hatalmas tömbökben fehérlett reggelente az udvaron, apával mindig hóembert építettek, ez nyilván csak hétvégeken volt lehetséges, amikor hazaingázott hozzájuk, ilyenkor a nem létező kistestvére helyett is játszania kellett vele az apjának, láthatóan szeretett mókázni az apró, vékony és inas ember, nagy élvezettel tanítgatta, hogyan lehet egyetlen hólabdából hatalmas görgeteget összehizlalni a friss hóban, a hóember méretei mindig meghaladták az övét, de olykor még az apját is, oja sárgájépa, oja sárgájépa, hozta neki a répát a konyhából, nagyokat kacagva az örömtől, és mint aki fél, hogy kinevetik a selypessége miatt, magát összeszedve még hozzátette, oja sárgájépa, de már kapta is fel az apja, dobálta a magasba, egyre magasabbra, az eperfa tetejéig, a téglagyári tó befagyott jegéig, a gyártorony kormos pereméig, föl egészen a felhőig, az édig, és még ki tudja, meddig dobálta föl őt az apja, sűrűn az eszében járt, mióta meghalt az örege, minden hajdan megtörtént mozzanat váratlanul jelentőssé lett és átértelmeződött, most is ott ült az ölében, és a nehéz, berepedezett, durva kéz a tőle telhető legnagyobb gyöngédséggel érinteni, próbálta simogatni az arcát, már az ajtóban állt, amikor eltávolodtak ezek az apai rátalálások, nagykabátja mindkét zsebet lehúzták az üvegek, két literes borosüveg, mindkettő megbontva, visszanezített a rendetlen és kopott szobára, a látvány örömtelen volt és különösen éles, ilyenkor, az ünnepre rákészüléstől megváltoznak a látvány arányai, így a napi életterre való rácsodálkozás is szétmozdítja a megszokott síkokat, feltűnt neki, mennyire koszos az ablak, az alatta lévő ágyon festőinek nevezhető rendtelenség, igazából csak iszonyatos hanyagsággal szétdobált ruhák halma, poharak, üveg, az ágy lábánál rettenetes mennyiségű szennyes, zoknik, ingek és gatyák, ahogy a nő nélkül élő férfi csak úgy ledobálja őket magáról, amikor éjszaka részegen és magányosan hazatér, vagy épp ellenkezőleg, részegen és valakivel, akit sikerült összeszednie a városszéli kocsmában, hazatér, de másnap nincs mosogatás, nincs

porszívózás, nincs takarítás, csak sörért való lekúszás, csak életmentő pálinka utáni matatás van, vagy éppen menekülés, iszonyatos tempójú vesszőfutás a kijózanodás okozta depresszió elől, meglátta a hatalmas hólyagszerű lámpaburán, amit oly nagyon szeretett egykor, azóta persze már nem, a megrakódott port, a porba mintha valaki írt vagy ábrát karistolta volna, de az ajtó távolságából már nem tudta kivenni a jelek értelmét, lehet, valamelyik látogatója tréfájáról van mindössze szó, az is lehet, egy elmulasztott üzenet, lehetőség karcolata őrizte ott halványodó magát reménytelenül, az élete változhatott volna meg, talán, ha meglátja, elolvassa a maguk idejében a hozzá intézett jeleket, bámulta a széken egymásra rakódott ingrétégeket, különös ritmustalanságban szétdöntögetett cipőket a földön, a cigarettacsikkokkal megtelt tányérokat, hamutartókat, virágalátéteket, a nadrágszíjjal a szekrény oldalára nyakánál fogva felakasztott Lenin-szobrot, ami nem volt teljesen veszélytelen vállalkozás, kegyetlen humoránál csak a kockázata volt erősebb, és jóllehet bárki belépett a szobájába, s az őszinte meglepetés heves arcjátékai után a legnagyobb és legzavarosabb elismeréssel szólt erről az egyszemélyes politikai demonstrációról, most egyáltalán nem tűnt fel neki olyan óriásinak a poén, sőt, szinte okádéknak találta az ötletet, és fölöslegesnek a hatalom ilyen nyilvános provokálását, így van ez már az ilyen napokon, az ember utálja magát, de nyilván nem csak a jeles nap okán, hanem mert semmi szeretni valót nem talál magán, magában, és valóban nem talált, rácsapta a szoba reménytelenül tömény látványára az ajtót, elindult a két üveg kocsisborral „jólérezni magát a városban”, ezeket már megvette előre, annak az embernek a durcás elhatározásával, aki pontosan tudja, hogy neki már csak ez a két liter kocsis fog örömet és melegséget szerezni ebben az istenverte hidegségben, az ünnep miatt felfokozódott egyedüllétet persze nehéz lesz feloldani, a hétköznapiakban talán még megszolgálták volna az árukat ezek a borok, sajnos, fehérek és zöldszilvánik, nem mozdulnak rá olyan hirtelen agresszivitással az idegrendszerre, mint az erősebb, olajos és testes vörösborok, tompa költőiség van bennük, lágyság az elnyújtott pusztításban, így vajmi kevés eséllyel vágott neki a hangulatfeldobó sétának, melyet előre megtervezett, pontosan tudta, ha ki fog lépni a kapun, rögtön jobbra fordul, nem vág át a téren, ahogy szokása nap mint nap, nem néz föl az ablakra, ahol valamikor, egyetlenegyszer, meztelen lányt látott napozni, a fiatal, nyilván egyetemista csaj incselkedve, minden szégyenkezés nélkül nevetett le rá, amikor kacéran hátrahajtotta a fejét, és észrevette, hogy odalent ácsorog egy fickó, naná, valaki mindig ácsorog odalent, teljes testével fordult feléje, láttatni engedte kislányos melleit, a barna bőréből kiugró még barnább mellbimbóit, a hasa alján feketéllő szőröket, meghajolt, mint kedves bohóc a szigorúan amatőr cirkuszban, amitől elmosolyodni kellett, és ez a mosoly egyúttal az erotika kioldását is jelzi a jelenetből, visszafordult, és a napnak felkínált háta már nem sugározta lefelé ugyanazt a testiséget, ami a megpillantásakor áradt feléje, nem ment át a téren, ahol Mátéval és Richterrel egyébként annyit üldögélnek, bámulva, néha leszólítva a fiatalabb nőket, rámutogatva az épületekre, én itt leszek tanszékvezető, én pedig itt fogom megreformálni az intézetet, persze senki sem gondolta komolyan, akkor még nem, hogy itt valamifajta változások is elkövetkezhetnek, még kevésbé gondolták, hogy ezeket a változásokat ők fogják előidézni, mert hihetetlen és lehetetlen volt elgondolni, hogy ők lesznek – nem is olyan sokára – azok, akik átveszik a szerepeket, elsősorban a vezető, tágabban értelmezve pedig a bármilyeneket, szívták a bagókat, és itták a zöldszilvánit, apám, ha az életnek vannak császárai, azok minden bizonnyal mi vagyunk, hőzöngtek az ócska bortól túlságosan is hamar megszédülve, miközben üres volt a zsebük, az egyetemre csak akkor jártak be, ha másnapos valami okból betévedtek oda, szó szerint értendő itt a betévedés, a kifáradás valamilyen automatizmusa vitte őket az előadóterem békés csöndjébe, ahol lehetett nyitott szemmel aludni, amíg az izzadós tanársegéd gyűrött fejével előhozakodott a sok értelmetlen, áltudományos, számára sem pontosan érthető hablattyal, jobbra fordult, az út

lefelé vezetett a folyóhoz, kifelé a lakhelyétől, ezen a részen ritkán barangolt, nagy és rideg hivatali házak álltak itt, az egyetem klinikái, vagy valami fenyegető ilyesmik, az esti fények között most olyanok voltak, mint a díszletek, ornamentika a semmi fölött, de nem is ez a legfontosabb megközelítés, az utcai lámpafények, akárha minden színházban lenne, megvilágították a koromtól sötét falakat, és e megvilágított felületek olyanok voltak, igen, teljesen olyanok, mintha megfestve lennének egy előre kitervelt, általa nem ismert színjátékhoz, mintha az előző este jól-rosszul bemázolták volna őket az erre kijelölt segéd munkások, néhol elnagyoltra sikerültek az ábrázolt részletek, mások pedig kitűntek a falfelület aprólékos kidolgozásával, magyarán egy közepes színműhöz elgondolható díszletezés formáját vették fel, ezt egyszer rendesen át fogom gondolni, határozta el, egykedvűen haladt tovább sorsának ezek között az előre elrendezettnek látszó installációi között, határozott irányba, meg nem határozott cél felé, csak annyit tudott, hogy nem akar találkozni senkivel, ismerőssel főleg nem, és ez a rész, a városnak ez a szeglete teljesen alkalmasnak tetszett egy teljesen magányosnak elgondolt sétához, elkerülhetőnek a felületesen érdeklődő kérdés elhangzásához, melyre persze senki sem szokott választ várni, na, hol fogsz szilveszterezni, öregem, látod, a szemrehányás megfogalmazásához, nem kellett volna otthagynod épp most a nődöt, megállt a parton, a nappal szürke folyó most úgy tudott ragyogni, mintha nem ő lett volna, aki pár héttel előbb elnyelte az egyik barátját, alig volt húszéves a srác, verseket írt, talán jobbkat, mint a legtöbb húsz év körüli, mindösszesen úszni akart egyet az év utolsó vizsgájának záróaktusaként, hiszen olyan nagy és kerek olyankor ez a kurva világ, az utolsó után, begyalogolt a holdvilágnál az olajosnak tetsző hullámok közé, és a Vaskapunál dobta fel később a víz a felpuffadt hulláját, most ő állt ott a folyónál, olyan magányosan, mint a holdkarikába beletartott kisujja, a legelső érzete nyilvánvalóan az volt, beereszkedik a szelíden hömpölygő víz jégtáblákkal táncoló hullámai közé, hogy majd olvadáskor, a Vaskapunál, foszló hullaként jelenjék meg ismét, csak egy pillanatra megint, az élők között, ettől a lehetőségtől megundorodott, nem, hullá azért nem akart lenni, túlságosan is komikus, hogy egy magányos pillanat miatt, mert mi egyéb egy szilvesztereste, foszló húsú, felpuffadt hullaként zaklassa majdan a túlélőket, csak mert abban az adott pillanatban senki sem kérdezte meg tőle, mit akar, miféle melegségbe akarja behajtani a fejét, a hídnál megállt, ilyen szép híd a világon sincs, nézte az impozáns ívű vastraverzetet, csak a folyó zavaros ma, a folyó, amelyik bennem folyik tova, ivott a jobb zsebét lehúzó üvegből, ami azt is jelentette egyben, hogy nem akart ezzel, az utólag meglehetősen jelentéktelennek feltűnő gondolattal sem foglalkozni többet, elhagyta hát a folyót, és a hatalmas tér felé vette az útját, ahol szintén nem remélt ismerőst, hiszen a dóm előtt felállított szabadtéri színház széksorait megtartó rozsdás és otromba vastraverzek egyenesen elriasztották a város lakóit attól, hogy jártukban-keltükben ezen a téren vágjanak keresztül, ez a vasakkal betömött hatalmas üresség jóformán csak arra szolgált, hogy az ott lakó diákok elsurranjanak árkádjai alatt a lakhelyükig, illetve a lakhelyüktől eljussanak az egyetem épületéhez, irányként természetesen többször jöttek szóba a környékbeli kocsmák, a szorgalmi időszak befejeztével aztán ők, a diákok is átadják a helyüket – és legtöbbször a szobáikat is – a hangyaként nyüzsgő turistáknak, akiknek a nyári színházi szórakoztatása miatt ezt a teret is elcsúfították a fantáziátlan káderek és a káderek által elfantáziátlanított, magukat színházi szakembereknek hívott, kiürült voltművészek, a téren valóban csönd várta, a hó immár komolyabb pelyhekben, ám változatlan egykedvűséggel hullott a széksorok közé, nem ment be az árkádok alá, nem akart a szobrok és domborművek tekintetébe beleakadni, vágyott arra, hogy a hajára hulljanak a súlytalan kristályok, lassan ment, időnként hol ezt az üveget, hol amazt húzta meg, mintha valami különbség is lett volna a kettő között, jólesett ez a laza semmibe csúszás, vagy legalább annak a kísérlete, hogy eljusson oda, épp a jobb oldali

üveget emelte a szájához, amikor hangot hallott a feje fölül, a hang csengő volt és fiatal, erős és vidámságos, az egyik első emeleti ablakból kiáltott le hozzá valaki, hé, te srác, hová mész, és ő megállt, mert rajta kívül nem látott senkit a téren mozogni, felnézett, és valóban neki szólt a hang, hozzá kiáltott le a lány, aki derékig kihajolt az ablakon, hosszú hajára figyelt föl először, barna, ekkor még nem láthatta a szemeit, melyek, mint később megállapította, a legkülönösebbek voltak az egész zavarba ejtő jelenségen, álmosak és álmodozóak, huncutok és csodálkozók egyszerre, nehezen leírhatóak voltak ezek a szemek, keskeny vágásuk ellenére például nagyok, zölden, és nem barnán, mint azt várni lehetne, nyílóak a világra, megállt, mert nagyon nem értette, miért érdekli ezt a szépnek nagyon szép lányt szilveszter estéjén az, hogy ő, éppen ő hova megy, nem válaszolt, csak nézte a nyitott ablak fényéből előragyogó tüneményt, mit is válaszolhatott volna, hiszen maga sem tudta, hova megy, mindössze annyiban volt biztos, hogy megy valahova, viszik a zsebében a borok, azt mégsem válaszolhatja ezen a nagy és látványos téren kinyíló ablakból kihajló nagyon szép és szelíd jókedvvel érdeklődő lánynak, hogy ő bizony berúgni tart sehová erről a nagyon nagy és üresen álomszép térről, és a lány, mintha csak megérezte volna a zavarát, újabb és pontosabb kérdéssel könnyebbítette a helyzetét, mit csinálsz ma este, és ebben a kérdésben már volt valamennyi kihívás, meg, bármilyen különös, segélykérést is kihallott belőle, kék ing volt a lányon, munkáskék, amelyet általában férfiak hordanak, középiskolás szerelmének volt ilyen inge, kék, *Kismadár*nak hívta, Little Bird, hosszú ideig mindössze ennyit tudott angolul, ezt rebegte a lehetetlen éjszakákon a kollégiumi szoba fölmeredő melegében, hatvan diák egyetlen nagy hálószobát horkolt és lihegett be hajnalig, Little Bird, valahányszor kimondta ezt az akkor egzotikusan csengő semmiséget, mindannyiszor érezte, hogy soha nem fogja a kalitkájába zárni a számára mindennél drágább és a lehetőségeinél természetesen szabadabb madarat, ma este be fogok rúgni, és beleölem magam a folyóba, vigyorgott fel a kérdezőre, hát azt fogom csinálni, és ha itt, most egy film íródna, akkor a vágás után hőseinket egy elegáns, vendégekkel túlszűfolt, félhomályos második emeleti polgári lakás nagyobbik szobájának távolabbi sarkában látnánk táncolni, s bár e regényírás lassúsága ezt megengedő módon kezeli, nem feltétlenül tartja elfogadható módszernek, így

LÁNY Komolyan kérdeztelek. *(Hangjában enyhe könnyörgés, hangyányi megbántottság.)*

FIÚ Én sem vicceltem. *(Teszi magát, valójában az izgalomtól alig tud megszólalni.)*

LÁNY Nincs kedved eljönni egy buliba velem? *(Nevet a hangja, valójában fél, mert nem szokott ilyesmit csinálni, utcára leszołni ismeretlen embereknek, tehát nem tudja azt sem, milyen reakcióra számíthat a másik részéről.)*

FIÚ Túl jó nő vagy te - énhozzám. *(Ez a mácsó-őszinteség persze csak fogás. Amellett van benne valami mélységes mély és szomorú felismerés, egy szilveszterkor magányosan kőszáló tizenkilenc éves fickó nem lehet elég jó egy ablakból kihajoló nőnek. Hacsak)*

LÁNY Nem is látsz. *(Ez genyőzás. A lány, akit majd J.-nek hívunk, épp eleget hajol ki magából ahhoz, hogy a fiú láthassa, arcra szép, mi több, feltűnő jelenség, alakilag a körtemellűek fajtájába tartozik, azok közül is a duzzadtkörte-mellűekébe, dereka vékony, erős és kissé széles válla mindenképpen kerek csípőt és hosszú combokat sejtet, kemény feneket és)*

FIÚ Nem inkább te nem látsz? *(Az elgyávulás nyilvánvaló. J. bátran és határozottan nyitott, a fiúnak azonban időre van szüksége ahhoz, hogy egyáltalán érvényes válaszhoz jusson el a dialógusban. Egy ilyen visszakérdezés teljesen befagyaszthatja a beszélgetést, és a nagy lehetőség végül nagy semmibe durran bele.)*

LÁNY Én hívtalak... *(Abá, a sértődöttség. Egyébként teljesen jogos. A figura meg van kínálva, ám nem tud, vagy nem akar, reagálni. A legrosszabb megoldást választva,*

riposztózik. Ezen könnyű átlátni, a dolog még csak nem is nevetséges, egyenesen bosszantó. A manusz egy seggfej.)

FIÚ Én meg nem akarok menni. *(Támadás a bástya ellen. A visszautasítás nyilvánvalóan mozgósítani fogja a lány adrenalinkészletét. Nem akar? Hogy jön abhoz, egyáltalán, hogy nem akar? Erre nyitni kell, hacsak nem)*

LÁNY Egy ilyen jó nővel? *(Megy a labda. Enyhe utalás téve a fiú gyávaságára. A lány előremenekül, ott kell rúgni, ahol a másik elgyávult. Az ágyékába bele. Teli)*

FIÚ Pont egy ilyen jó nővel. *(Nem hangzik valami meggyőzően. Nincs ríposzt, nincs ellentámadás, amit eddig megemelt az ironia, az most visszacsúszott a kiábrándító valóságba. Hősünk valóban nem érez magában annyi bátorságot, hogy)*

LÁNY Nyisd szét elől a kabátodat! *(Új front megnyitása. Váratlan és előre ki nem számítható lépés. Hallható, ahogy dőlnek a másik bábu.)*

FIÚ Hülye. Nem vagyok mutogatós. *(Durva húzás, mintha valaki felrúgná vesztésre álló bábuival együtt a táblát. Bántalak, mert nem merlek érinteni. Mert nem merlek. Mert)*

LÁNY Nem azért kértelek. *(Jaj, itt komoly bajok vannak. J. mintha megijedne, hogy ilyen dülást végzett a fiú állásában, ezért ostobán és váratlanul beáldoz. Beáldoz, de mit? Beáldoz, de kinek? Hova)*

FIÚ Ha nem azért, akkor miért másért? *(Bulldogharapás, a megérzett gyöngeségre azonnali és agresszív reagálás. Nem túl sportszerű, de hatékony. Némiképp kisszerű. Persze)*

LÁNY Túl modorosan fogalmazol. *(Kezd visszatálatálni az előző, rendkívüli manőverezőképességéhez. Stilisztikai támadás, kivédhetetlen. Valóban modoros a ha, komoly ember csak zavarában vetemedik ilyen habázásra. Vagy még akkor sem.)*

FIÚ Igaz. Mi a faszt akarsz a kabátom szétnyitásával? *(Becsapódott a lövedék. Fröcsköl a vér. A szerencsétlen áldozat kapkod fűböz-fáboz, közönséges és durva, harapna, ha lenne mivel. Fogai kiverve.)*

LÁNY Hülye. Azt akarom megnézni, milyen ruha van rajtad. *(J. a saját eszközeivel veri vissza a maradék ellenkezést. Nincs esély amott. Akár el is hajthatná a)*

FIÚ Amilyen a kezembe akadt. *(A vesztés hangjai ezek. Nem ellenállás, csak az önkiadás szomorú gesztusai. Némi szégyenérzet a szöveg valóságtartalma miatt.)*

LÁNY Eredj már! *(Dramaturgiailag a legszebb pont, mondhatni, a rövid párbeszéd a csúcspontjára ért. Mennyi odaadás, megadás, feladás a nyolc hang- plusz felkiáltójelben. Csak nő tudja ilyen szépen fölemelni a ronggyá vert ellenfél pofáját a fűrészporból.)*

FIÚ Milyen régen hallottam ezt, hogy eredj már. *(Nyilvánvaló hazugság. Nap mint nap használja közös szlenget beszélő barátaival. Csak az intonáció, a hang, ami rajta)*

LÁNY Akkor eredj már, még egyszer, és ne kérsd magad. Mutasd, mi van rajtad! *(A cselekmény fölpergetése a szereplő által. Kioldás a görcsből, egyúttal az előzőleg fölvetett, de megoldhatatlannak látszó kérdés újbóli beszélgetésbe emelése.)*

FIÚ Mi lenne, ing. *(Ostoba, mint minden férfi. Nem tudja olyan gyorsan követni a nő lélekváltozásait, ahogyan azok végbemennek. Időt akar, merev, értetlen. Nem válasz. Mi több, nemválasz)*

LÁNY Nincs pulóvered? *(J. előkészíti a következő ütéskombinációt. Még nem tudja, de érzi a kérdésben benne rejlő otrombaságot. Mi van, ha tényleg nincs pulóvere? Egy utcáról fölkapott srácról még az is elképzelhető, hogy nem rendelkezik pulóverrel.)*

FIÚ Nincs. *(Jó érzékkel vette át a jelenet irányítását. Most szánható, most bocsánatot lehet kérni tőle, most a messzire elvetett sulyk)*

LÁNY Miért nincs? *(Sajnos, csak gyengécske utánlövés. Az irányítás átmenetileg, a bekövetkezett személyes sértés okán, a fogadónál.)*

FIÚ Hogy ha belém harapsz, ne akadjanak szálak a fogaid közé. *(Várható volt, hogy a fiú könnyörtelenül kibaszálja a hirtelen ölbe pottyant lehetőséget. Kétirányú támadás. Megtorolni a múlt sérelmeit, bátortalanul – mi másra utalna a jól időzített szemtelenség – rákérdezni a jövő lehetőségeire.)*

LÁNY Gondolod, hogy beléd akarok harapni? *(Szofisztikus kérdés. Aki ilyen kérdést tesz fel, az természetesen akar. Harapni. Nem kicsit.)*

FIÚ Ha nem, akkor miért szólítottál le? *(A kígyó is itt harapta meg a farkát. A bergsoni hólabda megdagadva visszatér az őt elindító fehér kézbe. Nevetés. Olvadás)*

Nézi az ablakból előhajló fehérséget, a váratlan szerencsét, vagy talán a csodát nézi, a lányt, aki hirtelen kihajolt egy ablakon, és behajolt a létezésébe, lehajolt hozzá, áthajolt időn és sorson keresztül, meghajolt egy reményvesztve üzengető reménytelen sors üzenete előtt, lehajolt az árvaságához, odahajolt a szűküléséhez, amit nyilván meghallott a hóesés falán túlról, visszahajolt egy régebbi pillanatba, amikor lenézett, és talált valamit a földön felejtve, a földre leejtve, összehajolni készült egy szétszéledő lélekkel, aki szenvedett és az összefogására várt

Felállni pedig, teljesen fölállni, ami a fölegyenesedésnek a szinonimája, nem állíthatnók, hogy egyszerű dolog, valahogy úgy kell, az ember előbb gondosan lerakja mindkét kezét a lépcső rapcsos kövére, egymástól ideális távolságban, szétterpesztett ujjakkal támaszkodik a két tenyerén, hogy az alátámasztási felületet minél nagyobbra növelje, azután a térdeit maga alá húzza, amennyire csak tudja, ettől a fenéke fölemelkedik a levegőbe, föl a magasba, kicsit komikus így, akár a büdösbogár, ilyenkor az ember legfeljebb abban különbözik a problémás nevű állattól, hogy neki a páncélnak látszó domborulat a seggére nőtt, azután meg kell próbálni ezt a domborulatot följebb emelni, még följebb, egészen addig, míg arányváltozás nem áll be az ember tartását illetően, jelesül, hogy a súlypontja följebb kerül, mint azt a kuporgás feltételezné és megkívánná, ekkor nagy erőfeszítések árán elengedi a rapcsos követ, amelyet felületes szemlélettel eddig lefelé nyomott, valójában csak megtartott, hogy föl ne zuhanjon az égbe, és elkezdődik a felegyenesedés komplikált és ezer veszélyt rejtő aktusa, legelőbb nem szabad visszaesni, ami legtöbbször az elengedés nem kellő pillanatának a kiválasztásakor következik be, ilyenkor az embernek még mindig van (azaz: csak lenne) egy lehetősége a pofára visszazuhanás mellett, mégpedig az, hogy a bekövetkező tragédiát meg tudja akadályozni a két tenyérrel történő kitámasztással, de ez viszonylag ritkán szokott sikerülni, mert az ember keze nem a kitámasztásra találtatott fel, hanem a szerszám megfogására, hogy így legyen ember végre az ember, s mióta az lett, ez a két, viszonylag vékony szerszámfogó sok hasznosat nem csinál, ezek után pedig aki meglát, egy-egy visszazuhanás utáni törött arccal, nem gondol arra, hogy tudományosan megmagyarázható az állapotom, hanem azt mondja, hogy jól megverték a részeges disznóját, de most, hogy sikeresen eljutottam a második fázisba, és már-már bizonyos, hogy nem fogok visszazuhanni arccal a lépcső kövére, diadalmasan nevetek oda rájuk, a köpködőkre, hogy íme, az ember csak föláll és elindul, el új kalandok felé, új vizekre új hajóval, a hajó itt azért is viszonylag pontos, mert a haladás meglehetősen lassú és hullámvölgyekkel tarkított, már álltam, nem túl férfiasan és egyenesen, de följebb volt a seggemnél a fejem, aki próbálta, tudja, hogy ez sem akármi, előrecsúszttam a lábamat, megpróbáltam áthelyezni rá a testsúlyomat, de elsőre nem sikerült, némi riadtsággal visszabillentem előző helyzetembe, várakoztam, rákészültem, billenés ellen föl, most viszont sikerült, ez a legfontosabb lépés, az elmozdulásé, testsúlyom az elülső lábamon, súlypontom e láb felé kimozdul, ez lehetővé teszi az elindulást, ami meg is történik pillanatokon belül, a mozgásnál viszont egyensúlyi kérdések kezdődnek el, és küszöbölődnek

ki szerencsés esetben, a kutya érdeklődve és láthatóan meglepetten kapja föl a fejét, elmozdul a biztos és meleg pont, elkezdődik valami nagyon konvencionális, ami máshol és máskor is megtörtént, ez a gazda sem jobb, mint az eddigiek, ez is mozog, helyet változtat, és ettől kiszámíthatatlanná válik, sikerült hamar eltalálnom a kezdeti lendületet, így viszonylag függén és egyenletesen haladtam egyelőre még előttem is ismeretlen céloim felé, a kutya engedelmesen követett, ezen annyira meghatódtam, hogy egy pillanatra megfordult a fejében, nevet adok neki, de csak egy pillanat volt, hagymázos állapot, ami fel is bosszantott kissé, jól feléje rúgtam a dögnek, meg ne érezze az elgyöngülésemet, persze nem sikerült eltalálnom, olyan lassan mozdult feléje a lábam, hogy egy lajhár is kényelmesen kerülte volna ki a rúgást, vicsorított egyet, mintegy tudomásul véve a helyzet *hierarchikusságát*

egy kerítés peremén ült

mintha csak viccelni akartak volna: zöldre festették a tulipánmintás rácsot

pirosra a tulipánszirmokat

fehérre a levelek erezetét

valaki nyilván viccelődni akart a nemzeti komolysággal, ennek a bolond rácsnak támasztotta a hátát, egy utcára kihajló ecetfa árnyékában furulyázott, mégpedig magyar népdalokat, ami egy évtizeddel előbb is modorosságnak vagy műparasztiságnak tűnhetett, nagy és csontos arca volt, haja mosdatlan csomókban hajlongott alá vézna vállára, gyanúsán fehér inget viselt, de az is lehet, gyanúsán viselte azt a fehér inget, ami lelógott majdnem a térdéig, elnyűtt farmernadrágján figyelmet érdemlő szakadások éktelenkedtek, melyekről lerítt, hogy nem divat-topiság miatt keletkeztek oda, hanem igazi hánykódás szögei akaszkodtak bele hol itt, hol ott, ezek a szakadások valahogy sorsot képviseltek rajta, a nadrágon, nem kevés volt nyomorgást és szenvedést, sarut hordott, amihez nem húzott zoknit, az elfeketült, bőrből készült lábbeliből bánatosan meredtek elő lábujjának sárgás körmei, az egész figurában volt valami krisztusi és valami ellenszenvesen keresett és csinált, nevétségesen agresszív, érthetetlenül pimasz, magyarázat nélkül huppantam le melléje, nem reagált, bólogatva hallgattam a játékát, nem reagált, és ennek örültem, mert jó volt ott ülnöm és bólogatva hallgatnom, nem-történésben lennem, átvéve ritmust és külső lüktetést, egy idő után azonban elhallgatott a furulya, az arc lassan felém fordult, végigjárt rajtam a tekintete, tetőmtől a talpamig, és csak annyit mondott, hol húgyoztad össze magadat ilyen rettenetesen, ember, majd egy mellékes mozdulattal inge mélyébe rejtette a furulyáját, ilyenre nem lehet mit válaszolni, így jött ki, morogtam, így jött ki, az más, és intett, hogy követhetem, elindultunk mi hárman, ő, én meg a kutya, libasorban vonszolódtunk, elhaladtunk a diadalív alatt, ahol elröhögtem magam, vonulnak a győztesek, erre megállt, kutakodóan a szemembe bámult, szép kutyád van, mi a neve, kérdezte anélkül, hogy a kutyára egyetlen pillantást is vetett volna, majd amikor megtudta, hogy nincs a kutyámnak neve, legalábbis tőlem még nem kapott, élvezettel bonyolódott bele a névadás kalandjába, Atmának fogjuk hívni, ez komoly és szép név, a kedvenc filozófusom hívta így a pudliját, tette hozzá, látva értetlenkedő tekintetemet, Atma, ez a szó a brahminok nyelvén világlelket jelent, hát nem tartod nagyszerűnek, hogy egy ilyen fontos lényt csináltam a kutyádból, világlelket, igaz, ez nem pudli, hanem a legkibaszottabb korcs, amit valaha láttam, de hát hadd éljen ő is, ha mi élünk, baszod, vihogott, meg sem várta, mit szólok az elhamarkodott keresztelőhöz, meglódult, s pillanat múlva messze lobogott előttünk a fehér ingében, én meg mentem utána, mintha hipnotizált volna, pedig semmi, de semmi nem utalt arra, hogy erre az emberre számíthatok, arra sem, hogy legalább valami hasznom származik az ismeretségből, áporodott italszagot húzott maga után, amit most épp meg tudtam állapítani, mivel a boltban vásárolt borokat már korábban elpusztítottam, ha romantikus lennék, azt mondanám, volt valamilyen lángolás az emberemben, aki váratlanul állj-t vezényelt, engedelmesen megtorpantunk Atmával, most

persze meg émelyít, megémelyít, hogy azonnal elfogadtam a nevet, egyáltalán, akaratom ellenére néven szólítom azt a tolakodó lényt, aki erőszakosan idecsatlakozott hozzám, körülnéztem, egy koszlott, nyitott ajtajú kocsmá elé érkeztünk, ez itt az Englischer Hof, magyarázta hevesen a vezetőm, itt lesz egy kis elintéznivalónk, semmin se lepődjete meg, és intett, hogy ülünk le a lépcsőre, kimerülten leroggyantam, az igazsághoz tartozik, már nagyon vágytam erre a kis leülésre, fájtak a lábaim, hiányzott valami, amiről egészen pontosan tudtam, hogy mi, csak azt nem, hogy hány deci, fölnéztem és elcsodálkoztam, nem az Englischer Hof felirat virított a bejárat fölött, hanem az, hogy Békás Tanszék, ennek nem sok értelmét találtam, még annyit sem, mint amennyi az Englischer Hofból kihámozta számomra magát, a furulyás a legnagyobb óvatossággal az ajtó pereméhez lapult, úgy, hogy bentről ne lehessen látni őt, hallgatta a kiszűrődő zajokat, mintha szét akarta vagy tudta volna választani a sokféle röhögcsélést, nyarvogást, jajgatást, majd minden átmenet vagy logika nélkül elordítódott, de olyan hirtelen erős hangon, hogy valósággal kettészelte az alakatlanul kifelé áramló beszédfolyamot, zavaros és bűdös áradatot, Bandi, bent-e vagy-e, Bandi?, és nyomban röhögni kezdett, egész vézna testében rázta a nevetés, olyan volt, mint egy csínytevő gyerek, aki élvezi, hogy borsot tör a többiek orra alá, ráadásul ebben az akcióban olyasféle anonimitás is megjelent, ami csak félig volt az, és a másik felében szándékosan nem, hiszen a nevezett Bandi, kiről egyelőre semmit sem tudhattunk azon kívül, hogy egy megszólításban benne foglaltatott, következőképpen létezővé tétetett, ismerte hangról az őt megszólítót, és jött is nyomban a vastag válasz, az anyád van idebent, Galadér, ne várd meg, hogy kimenjek, baszd meg, mert a beledet körbetekerem a nyakadon, ganyé, erős, agresszív, hadarós hang szólamlott a többiek fölé, de a Galadérnak titulált emberke mit sem törődött a fenyegetőzéssel, elégedetten dörzsölte össze a két tenyerét, alakulnak a dolgok, szállásod már alighanem van

egyetlen rohadt tiszta inget sem talált, szennyest pedig mégsem akart magára venni, ha már ilyen megtiszteltetésben van egyszerre része, hogy igazi nő hívja meg egy igazi bulira, benyúlt hát Máté szekrényébe, akivel ez idő tájt néhanapján együtt lakott, az együttlakás attól függött, mikor melyiküknek nem sikerült átmenetileg befészkelődni valami módosabb spiné lakásába, illetve mikor rúgódtak ki, többnyire erélyes gyorsasággal, onnan, kihalászott egy selyemforma anyagból készült mintás sárga inget, az akkori divat szerinti majdnem legmodernebb szabását, elégedetten nézegette magát a tükörben, pillantása az asztalon árválkodó, félig maradt borosüvegre esett, felemelte, de nyomban gőgösen vissza is lökte az írógépe mellé, ma nagykanállal fogok enni, morogta félhangosan, a legnagyobb kanállal, amivel csak enni lehet, vigyorodott el cinikusan, ezek a kihagyhatatlan helyzetek roppant tetszettek neki, bele a közepébe, ha meghívta, nyilván benne foglaltatik a meghívásban az is, hogy eleget tesz a kéréseinek, az pedig, hogy milyen kérései lesznek, teljesen egyértelmű az esti párbeszéd után, lehet, hogy egyedül csak azt, természetesen *azt* fogja kérni tőle, ha kell egyáltalán kérni az ilyesmit, pulóvert továbbra sem talált, így megint csak ingre kapta fel a nagykabátot, a képére és az állára, pontosabban pelyhedző szakállára kent valami illatosat, azután elégedetten szemlélte magát pár pillanatig a szekrény ajtajára gyárilag fölerősített tükörben, nem vagy szép, de azért még érdekes lehetsz ennek a leszólító lánynak, biztatta vagy inkább hergelte magát, megint felnevetett, nyersen és fölényesen, mint aki már megnyerte a csatát, annak a férfinak az öntelt vihogása volt ez, aki eleve megalázkodó helyzetben találta a legyőzendő nőt, megbánod még te ezt, drága gyermek, dialogizált az árkádok fölött izgatottan készülő távoli lánnyal, meg, amikor sikoltozva alattam vergődsz, még egy utolsó elégedett pillantás a tükör felé, cigaretta a száj sarkába, gyufalobbanás, megvilágított arc, a jelenetre rácsapódó ajtó

egy darabig szótlánul mentek egymás mellett, két idegen az egyre erősödő havazásban, a hó egyébként minden bizonnyal a legmegfelelőbb díszlet egy ilyen menéshez, elég elegáns és kellően lírai, J. illatozott, ahogy a bulira feltunkolódott lányoknak illatozniuk illik, megfordult a fejében, hogy megfogja a kezét, de minden ilyen, előre megfontolt érintés olcsónak tűnik fel abban a pillanatban, ahogy nem magától jön létre, nem a természetes akarat hozza elő, hanem egy valamilyen, nem kellően mélyről irányított elszánás koreografálja, így hát nem érintette őt, pedig a bőrön keresztüli üzeneteknek minden bizonnyal nagyobb a hatásuk és a fontosságuk, mint a verbalizált, ezáltal közhelyesített egyértelműségeknek, nem kérdezte, hová mennek, a lány haladására figyelt, ha fordulást érzett a mozgásában, vele fordult be az utcasarkon, ha megszapora a lépteit, utánaledült, pedig nagyon sok mindent szeretett volna elmondani neki, és talán még annál is többet kérdezni tőle, bár a kérdések mindig a behatolás szándékát erősítik meg, az illetéktelenség térhódítását, hová lettek az üvegeid, érdeklődött kedvesen a lány, s hogy pontosítsa a helyzetet, beléje karolt, arra azonban okosan figyelt, hogy a fiú ne tudja megérinteni a mellét, ami szintén megszokott játék férfi és nő együtt haladásakor az utcán, a véletlen állapot, mintha akaratlanul hozzáérne, közben nem mintha, hanem valóságosan közvetítődik a mell finom nyomása-ellenállása az arra hivatott szervhez, na igen, éppen oda, ezt nem értik meg a nők, hogyan lehet egyetlen érintésre álló fasszal reagálni, lehet, hogyne lehetne, nagyon is lehet, sőt, csak úgy lehet, a boromat otthon hagytam, lesz talán ott, ahová megyünk, elég, és annál jobb ital is, érte utol a lépteit megint meggyorsító lányt, de a körülírt kérdésre nem kapott választ, hogy hová mennek, mi fog történni velük ezen a kétségkívül meglepően alakuló estén
végre

előjött ez a Bandinak aposztrofált személy, vérben forgó szemekkel jelent meg a napsütésben ázó utcán, piros kockás flanelinge szakadtan himbálózott szakadt testén, ő tán még Galadérnél is keheőbb volt, seszínű haja göcsörtös szálanként meredt föl az égre, és arra is megesküdtem volna, így, első látásra, hogy bogáncsok ragadtak belé (és honnan), szája sarkában sötét nyomokban ott ült a nagy mennyiségű délelőtti pálinka, zavaros, apró vörös szeme nyugtalanul hol belém, hol Atmába kapott, úgy állt komoran fölöttünk a barátságatlan ember a kocsmajtóban, akár egy akarata irányáról még nem határozott jóisten, így nem volt nehéz első pillantásra megsejtenem benne az eredendő rosszat, bár meglehet, nem ő volt rossz, a rossz csak körülötte termett, az erőterében volt valami kegyetlen és sátáni, benne volt a tekintetében, a mozdulataiban, a pórusaiból áradt kifelé a vesztes és a veszejtő erős és zavaró szaga, a közelsége nyugtalansággal töltött el, amit hirtelen leplezni sem tudtam, erre, mintha csak kihallotta volna a gondolataimat, szélesen elvigyorodott, lassított mozdulatokkal, alulról fölfelé szántva, gondosan megvakarta a tőkét, a műveletet befejezve hasát felpúpozva nyújtózkodott, akár egy kényes, vén kandúr, biztonságban érezvén magát a birtokán belül, már megint ki az apám faszát hozol a nyakamra, Galadér, engedte el magát, ahhoz képest túlságosan hangosan, hogy a kutyával a lábánál kuporogtunk alázatosan, Galadér pedig egyenesen a szájába lógott, annyira közel volt az arcuk egymáshoz, hogy a hangos beszédétől a Bandi szájából időnként előfreccsenő nyál épp a szeme között landolt, inkább add meg az öt rongyomat, te szemét, mert tényleg leszaggatom a kurva vesédet, tegnap is beütött volna valami rendes üzlet a lengyel ringyókkal, de nem volt egy árva dellám se, miattad, te kurvapecér, mert megbíztam benned, én állat, hogy a picsába lehettem ilyen köcsög, hogy egy agyilag zokni, jellemileg nulla hernyóra rábíztam öt rongyot, a kezemet vágnám le inkább tőből, semhogy még egyszer elkövessek ilyen ostobaságot, az isten valamennyi ege egyszerre rogyra rád, te tripperes barom, hadarta egy szuszra, de Galadérnak, nyilván már szokva volt az effajta beszédhez, a szeme se rebbent, szeretettől elcsöppenő mosollyal végigvárta a nagy

állat hadari átkozódásait, azután előhúzta az ingderekából a furulyáját, a szájához kapta, és válaszként, mintha csak kevert műfajú komédiát látnánk egy erre kiválasztott, kellően lepusztult utcaszínházban, elindított egy futamot, édesanyád ezt szerette, te Bandi, ezt e, szerette, és cifrázva fújni kezdte a *Hej, balászok, balászokat*, nem hittem a szememnek, a borostás állat pillái abban a pillanatban elnedvedesedtek, ahogy az első hangok eljutottak a füléig, mélyeket sóhajtvá lekuporodott, vagy inkább klasszikus gesztusokkal megjeleníthető tehetetlenséggel lerogyott mellém a kőre, buggyant, majd csorrant a könny, eldurvult arcát két roppant ökle közé szorítva zokogott a Bandi, a kurva anyádat, Galadér, vert rá néhány nagyot öklével a lépcső hiányos műmárványára, tovább rontva annak az állagát, csuklott egy retteneteset, fújt egy orrot, amúgy kézzel félrecsapatva a taknyot, közvetlenül fülem mellett zúgott el a tekintélyes méretű váladék-ufó, szívbjait hozva rám, a furulya egy idő után, ahogy az várható volt, drasztikusan elhallgatott, hinynye, hogy mindig megríkatsz a drága édesanyám emlékével, te *selyma*, utóbbi fordulat meglepett, a szó olyan finom választékosságra utalt, amit ki nem néztem volna a szeszlángos férfiúból, hosszan, talán hirtelen fölszakadt gyöngeséget leplezendő, vakarni kezdte a mellkasán nőtt dús, vörhenyes szőrzetet, akár a majmok, még bolhászzkodott is a szőrrengetegben, Bandi egyetemet és főiskolát is végzett, hízelkedett feléje a furulya békítő takarása után Galadér hangja, miközben felém mutogatott, igaz-e, Bandi, hát mondd már, nehogy azt higgye ez az ember, hogy te egy bunkó kocsmalakó vagy, erre Bandi ébredőn fölemelte a fejét, rám meredt, sokáig tartott a nézése, és nem mondott semmit a nézésével, az is lehet, már régen kihalt tekintetéből a valódi üzenet, a fenyegetésen vagy a kihívó méregetésen kívül semmi más nem maradt meg benne, azt én, bólintott végül, egyetemet meg főiskolát, baszd meg, nem látszik rajtam, ne bámulj ki ilyen ostobán a hülye fejedből, még mindig úgy deriválok, mint az álom, apám, én voltam a legtehetségesebb az egész évfolyamon, itt megtorpant valami miatt, mintha emlékezni kezdett volna, vagy az is lehet, az önsajnálát hullámai borították el, mindenestre feszült pillanatok voltak, a véglényeknek az a kiszámíthatatlan életremegése zajlott, amikor rálátásuk támad a saját helyzetükre, a nevetségességükre, a tragikusságukban is gyomorforgató simlisségükre, amikor indulat és gyűlölet ébred meg bennük, indulat a szerencsétlenségükkel szemben, gyűlölet a külvilág felé, amely akárhogyan is, gennyesen és megalkuvóan, hazugan bár és elveket nem ismerve, de formák és keretek között tartva önmagát, és mindenekfölött a termékenység látszatát keltve, élettereket teremt saját magának, kizárva abból mindenki olyat, aki ezeket a kereteket bármilyen módon is sérti, vagy kétség tárgyává teszi, ilyen állapotban természetesen minden kitörés elképzelhető, alvó vulkánon nem jó táncolni, összébbhúztam hát magam, mert bár küllemre nem nézhetek ki sokkal különbül, mint ez a Bandi, sőt, széthúgyozott nadrágomban egyenesen taszítólag hathatok még ezekre a kocsmatöltelékekre is, mégsem azonosítom magamat velük, még mit nem, ezek a nyomoroncok lecsúsztak, én meg *lecsúsztattam* magamat, alóluk kifordult a föld, én *kifordítottam* magam alól a támaszkodásra alkalmas felületeket, így a végeredmény is csak külső jegyekben lehet azonos, illetve még úgy sem, a kettő csak külső megjelenésében hasonló erősen, fölállt, az árnyéka fölém hajolt, éreztem a cseresznyepálinkák és az olcsó fehérborból készült nagyfröccsök jellegzetes kevercsbűzét rám áradni a szájából, na, mire vártok, gyertek be, odabent csak-csak hűvösebb van, a kutya természetesen kint marad, úriember kutyát és cigányt nem tűr meg az asztala közelében, és nevetett, fogatlan szája belevicsorgott a napsütésbe, milyen jó, jutott az eszembe, hogy akárhogyan is, de ránk mindig süt a nap

már a villanegyedben jártak, a gondosan elterveztetett kertekben fenyőfákra erősített színes égősorok szórták a posztkarácsonyt, a világ még egyszer ünnepelni készült, mit készült, javában ünnepelt, ebbe kéne bekapcsolódnia most neki is, de híján volt mindenféle magabiztosságnak, szándéknak,

persze itálnak elsősorban, a lány végre elárulta, a gyógyszerészkar dékánjának a lányához mennek, ő rendez az évfolyamuknak bulit, rajta kívül várhatóan csak orvostanhallgatók lesznek ott, ez kellően megrémítette, mit kezd ő egy csomó nagyképű és műveletlen orvostanhallgatóval, a két egyetem között nemzedékről nemzedékre öröklődő háború dúlt, legföljebb abban egyeztek meg, hogy a jogászok, mint külön kaszt, valamennyiüknél bunkóbbak, jobbnak látta hát ezentúl nem firtatni ezt a dolgot, a lánynak arra a kérdésére, hogy mivel foglalkozik, azt válaszolta, alkalmi munkákból él, nem vették fel az egyetemre, naná, hogy ő is orvosira jelentkezett, de sajnos, nem *efesként*, egyébként pedig micsoda baromság az, dühöngött színpadiasan, hogy azok élveznek előnyt a felvételnél, akiknek fizikai dolgozó az anyjuk vagy apjuk, legjobb persze, ha mind a kettő az, nem pedig az olyanok, akik valóban tudnak és tehetségesek, jön majd a bugrisok értelmisége, hát tehet ő arról, hazudta tovább heves indulatokat mímelve, hogy a faterja menő ügyvéd, de a lányt a várakozása ellenére egyáltalán nem hatotta meg a mese az ügyvéd papáról, így innentől kezdve egyfolytában szégyenkezhetett, az öregére gondolt, a kis kubikosra, aki toltta maga előtt a rettenetesen nagy taligáját, toltta időtlenül a földkráterekből kilapátolt földet a mind hatalmasabbá növekvő talicskán, lám, most megtagadta, pedig még kényszerítve sem volt erre az ostoba nagyotmondásra, az én apám is efes, sima melós, bökte ki a lány hosszú hallgatás után, kocsis, ezt hallva nyersen, de nem sértőn felnevetett, kocsisok márpedig nincsenek, csak a filmekben, hogyne lennének, dühöngött J., majd egyszer eljössz hozzánk Ó-ba (ha akarsz), akkor meglátod, milyen szép lovai vannak meg kocsija az én apámnak, a kapuban végre megérintette *úgy* a kezét, véletlenül, egy pillanat volt mindössze, amikor a kapucsengő visszajelzett, és ki akarta nyitni a lány előtt a nehéz, kovácsoltvassal kombinált üvegajtót, ügyes legyél, és ne izgasd magad a többiek miatt, bátorította J. a fiút a lépcsőn felfelé, és nem volt alaptalan a lány nyugtalansága, mert a többiek az első pillanattól fogva rettenetesen ostobán és agresszíven viszonyultak hozzájuk, igen, hozzájuk, nem csak hozzá, együttesen utálták őket, a lánynak nem bocsátották meg, hogy elkövette ellenük azt a merényletet, egy idegen, valamennyiüket alulöltözött fickóval állított be közéjük, a válogatott orvostanhallgatók még válogatottabb társaságába, aki, mint az első öt percben már kiderült, még sohasem látott papírpoharat, nem ivott francia konyakot, nem szeretett öltönyben járni, nem is volt olyanja, nem hallgatott semmit semmilyen egyetemen, és ezt be is vallotta, ami azt jelentette a számukra, hogy egyáltalán nem is létezett, csak úgy tett, mintha a világon lenne, ezzel még jobban felbosszantotta őket, csak nem a kukából turkáltad elő a hapsidat, mert nagyon úgy néz ki, vagy talán ez a legújabb divat, engedte meg magának a legdurvább beszólást az egyik öltönyös, befésült fiú, közben sokat sejtetően markolászta a nője vastag csípőjét, J. ekkor, először, megfogta *úgy* a kezét, ő megértette az érintés üzenetét, nem rezzent, mint aki nem hallja, amit a faszfej mond, bár nehezebbre esett eljátszania a süketet, de az ujjakat, melyek az övére fonódtak, innentől kezdve nem engedte el, szorította, mintha abba kapaszkodnék az örvények között, végre megszólalt a zene, táncolni mentek, csak ők ketten, a többiek jó színháznak találták nézni a párost, a tágas szobában, melyből a tánc miatt kihordták a bútorok nagyját, mindössze a székeket és a fal mellé tolt asztalokat tartották meg, egyikre a karácsonyfát állították, volt hely táncra is, nézésre is, a számok közötti szünetekben, zavarát elleplezendő, odalépett az egyik asztalra állított Seguin-konyakos üveghez, telitöltött két papírpoharat, egyiket a lánynak nyújtotta, koccintott vele, J. először szabadkozott, de azután, ő is megértve valamit, szó nélkül lehúzta a pohár teljes tartalmát, a drága nyugati göngyöleget a földre szórták, később megtaposták, nem szólt érte senki, utálkozással vegyes érdeklődéssel bámulták továbbra is őket, várták, mi történik a mindinkább mértékét vesztett, elszabadult párral, ő pedig, függetlenül immár a zene diktálta ütemektől, magához húzta, derekánál fogva erősen magán tartotta a lányt, aki engedelmesen simult bele az erőszakába, ettől kezdve csak

lassút táncoltak, ha egyáltalán táncnak lehet nevezni az egy helyben állást, részeg és szerelmes ringatózás, a lány mellei a bordájához préselődtek, álló fasza a másik köldöke körül nyomakodott, térdét J. meleg combjai közé nyomta, még nem csókolták meg egymást, de már egymás szájába beszéltek, ostoba kis mesét talált ki a szegény pásztorfiúról, aki találkozik a királylánnyal, a tanmese pásztorfiúja nyilván ő volt, a királylány pedig J., aki áttüzesedett arccal adta át magát a szájába átsuhogó, konyakszagú forró szeleknek, úgy tapadt rá J.-re, mint fagyöngy az éltető nedveket kínáló anyaágra, életet akart átszívni magába ebből a bátor és tanácstalan lányból, bele akart harapni a gyökereibe, ez utóbbi csak homályos érzet volt benne, ittak, aztán megint ittak, észre sem vették, hogy már a mesékről is leszoktak, a szavak is megszűntek számukra jelenteni, egyedül a testük beszélt, és a bennük lángoló rettenetes mennyiségű ital, homályosodni kezdett a nézőtábor, a közelükben álló fenyőfa, melyen a piros gyertyákat kiegészítő több tucat színes villanyégő ontotta a műanyag-hangulatot, már rettenetes távolságban látszott lebegni, a zene is mind messzebből hallatszott, kapaszkodtak egymásba és bújtak egymáshoz, tapadtak egymásra, kiveszem a szívedet és megzabálom vacsorára, suttogta lelassult nyelvvel, véres lesz az állad, motyogta a lány, az a baj, hogy nem vagyok jól, tette még hozzá bizonytalanul, megálltak, tenyerébe fogta J. arcát, mondd ki, súgta a félig nyitott ajkak közé, mondd ki végre, és utána elmegyünk, el innen, de a lány már nem volt abban az állapotban, szemhéjai elnehezültek, mit mondjak ki, szótagolta, nem értek, már semmit sem értek, eltorzult az arca, egész testében összerándult, lassan görnyedt lefelé, mintha még várna valamire, a fiú azonban, aki egy hangyányival jobb állapotban volt nála, nem tétozódott, egyik kezével még erősebben fogta át a derekát, szabad tenyerét azonnal rángatózó lány szájára tapasztotta, aki abban a pillanatban el is hányta magát, lábaiból kiszállt az erő, tarts ki, mindjárt kint leszünk, kezdte el az ajtó felé húzni, ujjai közül – nem akarta megfojtani J.-t azzal, hogy teljesen betapasztja a száját –, zavaros hányadéklé csorgott kifelé, milyen különös, szaladt át rajta, hogy ezekből a szép testekből is ugyanolyan mocskosan jön elő a trutymó, mint belőlünk, meglepetésére nem undort érzett, ellenkezőleg, valami erős szeretet- és szolidaritásféle ébredt szét benne, eddig csak kívánta és meghódítani akarta a másikat, ettől a pillanattól fogva azonban már a szerelméért kezdte meg a küzdelmet, húzta kifelé a teremből a magatehetetlen testet, arcok csapódtak a tekintetébe, szörnyülködő, ordító arcok, valamibe beleakadtak vonszolódásuk közben, nagyot rántva szabadította ki magukat, és tovább, váratlan fényzuhogást észlelt a hátuk mögött, majd hangos csattanást, nem volt képes megfordulni, de biztos volt abban, hogy a fenyőfa volt, valaki kinyitotta az ajtót, a hangok annyira összezavarodtak, hogy nem volt képes egyetlen értelmes információt sem kihalászni a katyvaszból, az ajtó becsapódott mögöttük, ott álltak a fürdőszoba előtt, a kézmosó csapjáig vergődött el félájult terhével, a lány fejét a csap alá nyomta, megnyitotta rá a hideg vizet, J. rémülten kapta föl a hidegre a fejét, és hányta azonnal telibe a tükröt, az alatta lévő polcocskán katonás rendben felsorakoztatott tisztálkodóeszközökkel, márkás parfümökkel együtt

Te sosem voltál Ybl-díjas, húgyos fasz, sosem, egy ilyen, mint te vagy, biztosan nem kaphatott semmiféle díjat, szögezte le Bandi ellentmondást nem tűrő indulatossággal, amikor a parkban nekiültünk a közértből frissen lopott boroknak, lendülettel szónokolt, nem hagyott szóhoz jutni, a munka nem szégyen, ne vágj fel nekem azzal, kisfiam, hogy valaki voltál, nem voltál te kutyafasza sem, és főleg most nem vagy senki, nézz magadra, és hányjál bele a saját pofádba, látod, még nekem is van rendes munkám, megdolgozom becsülettel a kis pénzemért, egy postás sem futkorászik annyit a levelekkel, amennyit én a kurvák és a stricik között nyomulok munkaidőben, mert úgy képzeld el, ideadja a strici a levelet, és azt mondja, eredj, arany tököm, ezt vidd el, most rögtön, az Alexandrához, ott szteppel ma is, tudod, a Horváthon, rögtön a templom mögött,

persze a tekintetéből látom, fingod sincs, miért mondja ezt nekem egy strici, és miért nem megy el ő maga, ha mondandója támad a kurvájának, nos, aranyom, elárulhatom neked, azért, mert a strici nem egészen olyan ember, mint te vagy én, vagy mint mi, mert elsősorban is teli van pénzzel, ezért meg kell gondolnia, hogy elmenjen-e egy teljes sarkot csak úgy, haszon nélkül, a maga energiáiból pazarolva a járást, másrészt pedig egy jó stricire mindig vadászik legalább egy-két jó rendőr, és mikor kapják el az ártatlant, na, mikor, hát nyilván amikor a nője, akire felügyel, valami pasival szobára indul éppen, sec-perc, és lenyomják a földre, rátaposnak a bakancsra a nyakára, aztán mehet a börtönbe, ilyenkor aztán előkerülhetnek más, régen elfelejtett erőszakok is, és hát hogy ne kerüljenek elő, ezért van tartva itt a Bandi, aki úgy ismeri a környéket és a zsarukat, mint a tenyerét, meg a kurvákat és a striciket is, no, ez a másik tényér, természetesen kibaszott megbízható vagyok, nézz csak erősen, belőlem senki egy kurva szót nem tud kiszedni, nem ám, baszod, senki semmit, és annak ellenére bíznak bennem, hogy mindenki tudja a placcon, hogy ősztől tavaszig minden évben rendesen le vagyok csukva, már a zsaruk se fárasztják magukat a vattatással, érzem, eljön a hideg, fogom magam, bebaszok néhány felest és puccos kirakatot, az ékszerboltok ilyenkor a legjobbak, csak nagyon kell vigyázni, hogy semmi se tűnjön el mások által addig, míg a fakabátok be nem szírenáznak, mert akkor rablás van a dologból, így meg, hogy nem nyúlok az áruhoz, csak garázdaság, és az éppenséggel meg nem kell, hogy rabló legyek, olyan is van, hogy letépek egy-két dagadt macát a körúton, aranyilag, el se szaladok, várok nyugiban, a maca meg teli torokból ordít, a ridiküljével ütlegel, erre összegyűlik a tömeg, anyáznak a pöcsöm járókelők is, mert vannak kurva sokan ahhoz, hogy a fejüket ne rúgjam le, aztán végre megjönnek a zsernyákok, akkor néznek a báméskodók a legnagyobbat, Bandi, az anyád kurva istenit, mondják a rendőrök, amikor meglátnak, megint be akarsz jönni, be hát, biztos urak, mondom nekik, de előbb egy körre hadd hívjam meg kedves magukat, és akkor leülnek, ne éljen a halott anyám, baszd meg, ha nem így van, leülnek velem egy körre a fapadosba, amit tetőtől talpig tényleg én fizetek, csak utána kaszliznak be, odabent van meleg, meg háromszor per nap étel, meg könyvek, annyit olvasok, hogy lassan szemészhez kell járnom, a legjobb könyveket, Bibót meg Boldizsár Ivánt szimultáne, már a smaszerek is csak röhögnek rajtam, amikor bevisznek, Bandikám, te jobb vagy, mint a levelibéka a dunsztosüvegben, ha te megérkezel, tudjuk, itt a hideg, lehet az új kabátot venni a gyerekeknek meg az asszonynak, de miért is kezdtem el ezt mondani neked, szóval ja, hogy belőlem nem szednek ki semmit, az kurva isten, ezt már megtanulták minden őrön, hogy a Bandiban áll az információ, mint a háromnapos szar, persze ne irigyelj ezért a munkáért, mert valamennyit ugyan beletesznek a markomba a strigók, de nem nyúlhatok a csajaikhoz, még akkor sem, ha lepakolom értük a dellát, mint bármelyik más kuncaft, azt mondják a rohadtak, hogy összeférhetetlenség forog fenn, vagy mi a fasz, rosszabbak ezek, mint a szakszervezet, ami a kurvák jogait és kötelességeit illeti, meg az enyémeiket, noha nem vagyok kurva, a szó eredeti értelmében, egyszer egy újságíró, vagánynak látszó kis fickó, azzal a dumával, hogy szociográfiát akar írni a prostituáltak világáról, följánlotta, anonime megírja a tapasztalataimat, és honoráriumként annyi nagyfröccsöt fizet, amennyit meg tudok inni a beszélgetések közben, mondom, ebből nem lehet gond, ő nyomja a fröccsöket, te meg, Bandi, a szöveget, éppen annyit, amennyi paritásos a fröccsökkel, aztán vártam is a csávót az aluljáróban, a megbeszélthelyen és időben, vártam rá vagy fél órát, de vagy nem jött el, vagy csak jól elkésett, még az is lehet, hogy fölnyomott a yardon a szemét, lényeg az, várok ott, egyszer csak jöttek tenger sokan a rendőrök, általános razzia volt vagy mifene, pechemre épp nem az én ismerőseim mocoogtak oda, egyből el is kaptak, mondom, biztos urak, biztos, hogy jó helyen taperásznak kendtek, merthogy épp nyár van, én meg késő ősszel szoktam bevonulni a legényszállásra, de csak mondják, ezt most elbasztad, kisfiam, fölnyomtak, lesz ez két év is,

se hang,

azután meg csak kép, plafon, fal, a falon képek, Egry József valamelyik Balatonja meg Czóbel Béla pirosnál pirosabb pipacsai, valamennyi berácsozva, lejjebb ereszkedett a tekintetem, egy orvosféle és egy ápolónőféle üldögélt, szintén berácsozva, mellettem, beszéltek, de a hangjuk nem jutott el hozzám, nekem beszélhettek, mert felém hajolva tátogatták a szájukat, akár a halak az akváriumban, szépek voltak és lassan lebegők, föl akartam ülni és leszállni hozzájuk az ágyamról, erre bevertem a fejemet valamibe, a rács volt, ebből rá kellett jöjjenek, nem a képek és a fehérruhások vannak berácsozva, hanem én, ez lenne hát, ez, amitől mindig féltem, a detoxikáló, egyébként tisztának látszó környezet, az orvos kedveskedő mosollyal egy pohárkát nyújtott felém, megráztam a fejemet, ebben a pillanatban legalább másfél mázsa tüzes kő ütközött egymásnak, vegye csak el, olvastam le a szájáról, nem fogja megbánni, csöppet sem volt agresszív, inkább kért az arca, mint parancsolt, elvettem és lehúztam, a várt orvosságíz és -szag helyett megkönnyebbülve vettem tudomásul, hogy pálinkát adott, nem is rossz ez a kocsma, mondtam, és ők, mindketten, nevetni kezdtek, én meg ijedten jöttem rá, hogy a saját hangomat sem hallottam az előző beszédnél, ami nem hagyott kétséget bennem afelől, hogy a verekedésben megsüketültem